

ΕΤΟΣ 19ο | ΤΕΥΧΟΣ 85 | ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2018

ΔΗΜΟΦΟΣΣΑΝ

ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Σύλλογος Ποιοτικής & Πολιτιστικής
Αναβάθμισης Δυτικής Αττικής
“Ο ΔΗΜΟΦΩΝ”
ΕΚΔΟΤΗΣ
Παναγιώτης Δημητρουλης
(Κιν.: 6977.781.753)
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΜΕΛΩΝ/ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Κοροπούλης Βασίλης
Κοροβέση Ελένη
Παπαϊωάννου Παναγιώτης
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑΣ
Λαϊνάς Παναγιώτης -
Μποχάρτζας Γεώργιος
ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
Κωνσταντίνα Πέππα
Τηλ./Fax: 210.55.58.291

ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Μήτσου - Τσιάμη Κατερίνα
Πτυχ. Τεχνολόγος Γραφικών Τεχνών

Ταχυδρομική Διεύθυνση
28ης Οκτωβρίου 3, 196 00
Μάνδρα Αττικής
Τηλ.: 6977.781.753
www.dimofon.gr
e-mail: info@dimofon.gr

Ο “ΔΗΜΟΦΩΝ” ανταλάσσεται με
όλα τα έντυπα πολιτιστικού περιεχομένου.

Τα επώνυμα άρθρα εκφράζουν τις απόψεις εκείνων
που τα υπογράφουν.
Επιτρέπεται η τημηματική ή ολική αναδημοσίευση
άρθρων, υπό την προϋπόθεση ότι θα αναγράφεται η
πηγή τους.
Η ύλη για το τεύχος “έκλεισε” στις 5/06/2018.

ΕΤΟΣ 19ο
ΤΕΥΧΟΣ 85

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2018

Ζωή χάρη στην προοπτική του Θανάτου

“Σ” τέφανε, τι θα κάνω;» άκουσα τη φωνή της Κωνσταντίνας στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής. «Ο αδελφός μου πεθαίνει», συνέχισε. «Έχει αρχίσει και κάνει κημειοθεραπείες, αλλά οι γιατροί δεν του δίνουν πάνω από μερικούς μήνες ζωής». Κι έβαλε τα κλάματα... «Ψάχνω αεροπορικά εισιτήρια για να γυρίσω στην Ελλάδα και να σταθώ δίπλα του, αλλά δυστυχώς δεν βρίσκω θέση νωρίτερα από μια εβδομάδα. Τι θα κάνω εδώ πέρα; Θα τρελαθώ από την αγωνία μου και απ' την αδυναμία μου να κάνω ο, τιδήποτε για να τον βοηθήσω».

Την άκουγα να μιλάει, έτσι συναισθηματικά φορτισμένη, για ώρα πολλά, και δεν πίστευα σ' αυτιά μου. Η Κωνσταντίνα, που από χρόνια πολλά και μέχρι τώρα, τον αδελφό της «ανόπτη» τον ανέβαζε και «άχροστο» τον κατέβαζε. Η Κωνσταντίνα που ήταν μονίμως «στα μαχαίρια» μαζί του (μεταξύ άλλων, κυρίως για περιουσιακές διαφορές). Η Κωνσταντίνα που ξενιτεύτηκε, ίσως, και για να μην είναι αναγκασμένη να συγχρωτίζεται με τον αδελφό της....

Κι όμως, αυτή η Κωνσταντίνα, τώρα, στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής, αγωνιούσε και θρηνούσε για τον αδελφό της και το ενδεχόμενο του θανάτου του, για το οποίο μόλις προ ολίγου είχε ενημερωθεί.

Το όνομα της Κωνσταντίνας δεν είναι, φυσικά, το πραγματικό [ένιωσα την ανάγκη, όπως συνηθίζεται σε τέτοιες περιπτώσεις, να το αλλάξω], αλλά όλα τα υπόλοιπα, δηλαδή η συνομιλία και το περιεχόμενό της, είναι απολύτως ακριβήν.

Και, ακόμα και τώρα, μερικούς μήνες αργότερα, παρότι δηλαδή έχει περάσει αρκετός καιρός από τότε (και, ευτυχώς, ο αδελφός της Κωνσταντίνας ζει ακόμα και συνεχίζει τον αγώνα του...), εγώ προσπαθώ να αντιληφθώ, να συνειδητοποίησω και να ερμηνεύσω αυτή την αιφνίδια μεταστροφή στα αισθήματα της Κωνσταντίνας απέναντι στον αδελφό της.

Η προοπτική του θανάτου του, την έκανε να δει με άλλη προοπτική την ζωή και της ανέτρεψε αισθήματα και αντιλήψεις από τη μια στιγμή στην άλλη!...

Να είναι ο φόβος του θανάτου; Η εξαιτίας αυτού συνειδητοποίηση της ματαιότητας των αρνητικών συναισθημάτων; Να είναι κάτι άλλο ή/και πολλά άλλα μαζί;

Ψυχολόγοι, φιλόσοφοι και θεολόγοι θα είχαν να γράψουν τόσα και τόσα γύρω απ' το ζήτημα αυτό...

...κι εγώ, που δεν έχω καμιά απ' τις παραπάνω ιδιότητες, που δεν είμαι «ειδικός» επί του θέματος, μετά από πάμπολλες σκέψεις (που ίσως να τις καταγράψω κάποια στιγμή, στο μέλλον) καταλήγω:

Ας ζόμε τη ζωή, την πραγματική ζωή που συνεπάγεται η αγάπη κι η συντροφικότητα απέναντι στους άλλους ανθρώπους, κάθε ώρα και στιγμή. Ακόμα κι αν αυτό μας το «υπαγορεύει» ή μας το «επιβάλλει» η προοπτική του θανάτου και η συνειδητοποίηση ότι είμαστε αδύναμοι να τον αντιμετωπίσουμε...

...παρά μόνο με αυτήν ακριβώς τη δύναμή μας: Την δύναμη της Αγάπης!...

Υ.Γ.: Στον τάφο μου θα' θελα να γραφεί η παρακάτω φράση: «Αγάπησα. Αγαπήθηκα. Έζησα»

Σ.Γ.Λ.

Ανοικτή Πρόσκληση - Διακίρυξη

Αγαπητοί Φίλοι,

Μετά την καταστροφική πλημμύρα της 15^{ης} Νοεμβρίου 2017 και την χαοτική κατάσταση που επικράτησε για αρκετό διάστημα, θεωρήσαμε αναγκαία την πρωτοβουλία της ενημέρωσης των πολιτών αυτής της πόλης, για το τι συνέβη, ποιες ήταν οι αιτίες του συμβάντος και τι θα μπορούσε να γίνει, ώστε να μνη έχουμε ξανά τέτοιες απώλειες. Ήταν πραγματοποιήθηκε η εσπερίδα της 3^{ης} Μαρτίου 2018 που συνδιοργανώθηκε από τον Πολιτιστικό Σύλλογο «ΔΗΜΟΦΩΝ», τον Ποδηλατικό Σύλλογο Μάνδρας West Coast, τον Πολιτιστικό Σύλλογο «ΤΑ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ» & τον Πολιτιστικό Σύλλογο Γυναικών Μάνδρας.

Μετά από την προτροπή του καθηγητή γεωλογίας Δημήτρη Παπανικολάου για την ανάγκη μιας εθελοντικής πρωτοβουλίας που θα αντιμετώπιζε το κίνδυνο της πλημμύρας σε προ-κατασταλτικό στάδιο, συνέβη η εκδήλωση του ελπιδοφόρου ενδιαφέροντος πολλών εκ των παρευρισκομένων από όπου προέκυψε η συνάντηση της 24^{ης} Μαρτίου 2018.

Στη συνάντηση της 24^{ης} Μαρτίου 2018 διατυπώθηκε από τον κο Παπανικολάου ο τρόπος (σε τεχνικό επίπεδο), ο οποίος θα βοηθούσε τη πρόληψη ενός φυσικού κινδύνου και την έγκαιρη προειδοποίηση των πολιτών.

Για να φθάσουμε όμως σε αυτό το (τεχνητό) επίπεδο πληροφόρησης στα πλαίσια της πρόληψης και της διαχείρισης ενός κινδύνου, προκύπτει η αδήριτη ανάγκη της σύστασης μίας ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗΣ ομάδας με τη μορφή συλλογικότητας, που θα έχει αυτόν το αυτοσκοπό. Η εθελοντική αυτή ομάδα δε θα υποκαταστήσει το συντονιστικό όργανο (είτε τοπικό είτε περιφερειακό) της πολιτικής προστασίας και φυσικά δε θα φέρει τις ευθύνες της. Θα ενταχθεί στο μητρώο Γενικής Γραμματείας Πολιτικής Προστασίας σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπονται στον Ν.3013/2002 και θα έχει υποβοτηπτικό ρόλο.

Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να τονιστεί, ότι οι κίνδυνοι της στενής αλλά και της ευρύτερης περιοχής της Μάνδρας είναι πολλοί. Υπάρχουν τεχνολογικοί κίνδυνοι (που προκύπτουν από την παρουσία της βαριάς βιομηχανίας) και φυσικοί κίνδυνοι. Εμείς θα θέλαμε να ξεκινήσουμε μία προσπάθεια για την πρόληψη δύο κύριων φυσικών κινδύνων, εκείνων της πλημμύρας και των πυρκαγιών. Ανάλογα όμως τη δυναμική κατάσταση αυτής της συλλογικότητας (ιδρυτικά & εγγεγραμμένα εθελοντικά μέλη) δε θα αποκλείαμε και την λήψη δράσεων που θα έχουν αντικείμενο περιβαλλοντικά θέματα (π.χ. όπως η δημιουργία XYTY - XYTEA σε ανενεργά λατομεία της περιοχής μας), από όπου προκύπτουν τεχνολογικοί κίνδυνοι που έχουν να κάνουν με την πολιτική προστασία.

Θα θέλαμε επομένως να ξεκινήσουμε μία προσπάθεια ΜΕΤΡΩΝΤΑΣ τις δυνάμεις, που θα μας επιτρέψει να ελπίζουμε σε μία οργανωτικής μορφής οντότητα (σύλλογος, συλλογικότητα, επιτροπή κτλπ), που θα φέρει εις πέρας την εθελοντική δράση όπως διατυπώθηκε παραπάνω.

Σας καλούμε επομένως, να συμμετάσχετε σε αυτή την προσπάθεια, κατ αρχήν σαν ιδρυτικά μέλη, ώστε να πληρωθεί ο αριθμός των 21 προσώπων, που είναι αναγκαία συνθήκη για τη δημιουργία ενός συλλόγου εθελοντών πολιτικής προστασίας.

Άσκετα όμως με την επιθυμία σας να αποτελείτε ή όχι, ιδρυτικό μέλος του εθελοντικού συλλόγου, θα θέλαμε τη βούθειά σας αφενός μεν να μας φέρετε σε επαφή με πρόσωπα που εσείς θεωρείτε, ότι μπορούν να συμβάλλουν στον παραπάνω σκοπό, αφετέρου τις απόψεις σας σχετικά με τις δράσεις (αναλυτικά) του εθελοντικού συλλόγου.

Στοικεία επικοινωνίας (προσωρινά):

Κιντό: 6936 851 379 Κος Αργύρης

email: spiros.tzitzikakis@gmail.com, info@dimofon.gr

Όποιος θέλει να συμμετέχει ενεργά ας στείλει ένα e-mail ως έξης:

όνομα - επίθετο

κιντό

e-mail

θέλω να συμμετέχω ως ιδρυτικό μέλος

ή

θέλω να συμμετέχω ως απλό μέλος.

Θα μας διευκολύνει πολύ να κάνουμε μια κατηγοριοποίηση και να ξεκινήσουμε από κάπου.

Ο Διάλογος του Συγγραφέα με τον Αναγνώστη

Ελένη Α. Ηλία

Μέρος πρώτο:
Από το βιβλίο «Ο Μικρός Πρίγκιπας»
στο βιβλίο «Μετά τον Μικρό Πρίγκιπα»*

Κάθε φορά που κάποιος διαβάζει ένα πολύ ωραίο βιβλίο, που το απολαμβάνει πολύ, είναι σαν να το ξαναγράφει. Ο συγγραφέας είναι δημιουργός όμως κι ο αναγνώστης είναι συνδημιουργός. Όταν αγαπήσεις ένα βιβλίο που έχεις διαβάσει, το νιώθεις δικό σου. Τα βιβλία δεν ανίκουν μόνο στους συγγραφείς τους, ανίκουν και στους αναγνώστες τους. Όταν ένα βιβλίο μου αρέσει πολύ και το θεωρώ ιδιαίτερα σημαντικό, φροντίζω να μιλάω για αυτό, να μοιράζομαι τις αναγνωστικές εντυπώσεις και εμπειρίες μου με τους άλλους. Έτσι οι ιδιότητες του αναγνώστη και του συγγραφέα συνυπάρχουν. Με το βιβλίο «Μετά τον Μικρό Πρίγκιπα» αναφέρομαι στο αγαπημένο μου βιβλίο, το έργο του Εξυπερύ, «Ο Μικρός Πρίγκιπας». Το Κοριτσάκι, η βασική ηρώιδα του βιβλίου, αναλαμβάνει να με συστήσει στους υπόλοιπους αναγνώστες που επίσης αγάπησαν τον ήρωα του Γάλλου συγγραφέα.

Κάθε άνθρωπος που αποφασίζει να γράψει ένα βιβλίο, αυτό που επιθυμεί κυρίως, είναι να κάνει καλύτερο τον εαυτό του και να συμβάλει με τις δικές του δυνάμεις να γίνει καλύτερος ο κόσμος. Με το βιβλίο «Μετά τον Μικρό Πρίγκιπα», ήθελα να πω στους ανθρώπους τη γνώμη μου για το ποιος είναι ο Μικρός Πρίγκιπας, γιατί ελπίζω ότι οι άνθρωποι που θα τον ανακαλύψουν, θα γίνουν πραγματικά καλύτεροι και θα φροντίσουν περισσότερο να καλυτερέψουν τον κόσμο. Στην ερώτηση αν γνωρίζουμε πραγματικά τον Μικρό Πρίγκιπα, θα απαντούσα «μάλλον όχι». Μένουμε στη φιγούρα του, δηλαδή στη μορφή του και στο μύθο του. Ότι ξεκίνησε από τον πλανήτη του, αφίνοντας πίσω το τριαντάφυλλό του, και ταξιδεύοντας στο σύμπαν, κατέληξε στη γη, για να γνωρίσει φίλους. Επέστρεψε όμως στον πλανήτη του με έναν τρόπο οδυνηρό, αφού κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να είχε εγκαταλείψει το τριαντάφυλλο. Θεωρώ ότι είναι πολύ σημαντικό να μάθουμε την ταυτότητα του Μικρού Πρίγκιπα. Και ο λόγος που χρειάζεται να μάθουμε την ταυτότητά του, είναι για να τον ανακαλύψουμε κι εμείς. Όπως τον συνάντησε ο Εξυπερύ, μπορούμε κι εμείς να τον συναντήσουμε. Γιατί ο Μικρός Πρίγκιπας κάτι συμβολίζει και αυτό που συμβολίζει, είναι κάπι δικό μας, προσωπικό, είναι ο πυρήνας του εαυτού μας.

Η φράση του Εξυπερύ, «Κατάγομαι από την παιδική μου ηλικία», αποδίδει θαυμάσια μια μεγάλη αλήθεια. Ότι η παιδική μας ηλικία είναι καθοριστική για ολόκληρη τη ζωή μας, για την προσωπικότητα που θα διαμορφώσουμε. Δεν είναι κάτι που περνάει και φεύγει. Είναι κάτι που μένει και μας χαρακτηρίζει. Το βιβλίο «Μετά τον Μικρό Πρίγκιπα» το έγραψα επειδή αγαπώ την παιδική ηλικία και έχω συνειδητοποιήσει τη σπουδαιότητά της. Απευθύνεται σε εκείνους από τους ενηλίκους, που θέλουν και προσπαθούν να κρατήσουν ζωντανό το παιδί μέσα τους.

Ένα βιβλίο μπορεί να ξεκινήσει με πολλούς τρόπους. Από ένα ερέθισμα που θα δώσει στο συγγραφέα του η πραγματικότητα, από την «παραγγελία» που θα του δώσει ένας εκδότης, από το θέμα ενός λογοτεχνικού διαγωνισμού, από την ανάγκη να πει στους άλλους κάπι που για εκείνον είναι σημαντικό ή ακόμη κι από την επιθυμία των άλλων να μάθουν τι έχει να τους πει ο συγγραφέας. Εδώ και καιρό αναρωτιέμαι όλο και συχνότερα τι να έχουν απογίνει οι ήρωες του βιβλίου «Μετά τον Μικρό Πρίγκιπα» από τη σπιγμή που τελείωσα την εξιστόρησή μου. Φαντάζομαι την εξέλιξή τους, έχω γι' αυτούς όνειρα και προσδοκίες, κάποτε γίνομαι απαισιόδοξην και κάποτε πο αισιόδοξην για την τύχη τους. Όταν θα νιώσω πα βέβαιη ότι έχω την απάντηση για τη μετέπειτα ζωή τους, θα την μοιραστώ μέσα από ένα επόμενο βιβλίο μου.

Μέρος δεύτερο:

Από το βιβλίο «Μετά τον Μικρό Πρίγκιπα»
στις ιστορίες που γράφουν
μαθητές Δημοτικού,
για τους ήρωές του:

α) Κεφ. «Φόβος» (σελ. 25-26):

• Οι δύο ηλικιωμένοι άνθρωποι, όταν έφυγαν από τον κήπο, πάγιαν σ' ένα σπίτι στην Αθήνα, σε πολυκατοικία, για να βρίσκονται μακριά από λουλούδια και έντομα. Έζησαν στην Αθήνα μέχρι που είδαν μια μεγάλη θάλασσα. Το μέρος με τη θάλασσα τους εντυπωσίασε και έτσι αποφάσισαν να μείνουν εκεί για πάντα.

• Οι φοβισμένοι παππούδες μετά το σπίτι με τον κήπο, πάγιαν να μείνουν σε ένα διαμέρισμα στην Αθήνα. Εκεί είχαν κάποιους γείτονες που αγαπούσαν τα φυτά. Μια μέρα πάγιαν στους γείτονές τους για φαγητό. Όταν κάθισαν να φάνε, μύρισαν τα λουλούδια και έφυγαν τρέχοντας. Το πρωί πήραν τις βαλίτσες τους και έφυγαν μακριά, στην Κρήτη. Εκεί κάθονταν συνέχεια μόνοι. Δεν πήγαιναν βόλτες έχω ούτε για φαγητό σε κανέναν.

• Όταν ο παππούς και η γιαγιά έφυγαν από τον κήπο, πάγιαν να ζήσουν στην Αθήνα, που δεν έχει κήπους. Άλλα ο γείτονάς τους είχε πάρα πολλά φυτά ακόμα και δέντρα στην ταράτσα του σπιτιού. Όταν πάγιαν ο παππούς με τη γιαγιά να του μιλήσουν για αυτό, ο γείτονας τους εξήγησε ότι απλά έπρεπε να φροντίζει τα φυτά του. Τότε αυτοί έφυγαν θυμωμένοι. Αμέσως μετά πέρασε μια ιδέα από το μυαλό του παππού. Πήρε ένα ψαλίδι και έκοβε όλα τα φυτά στην ταράτσα. Τότε μια πεταλούδα κάθισε στο χέρι του. Ο παππούς άρχισε να ουρλιάζει αλλά μετά κατάλαβε ότι η πεταλούδα δεν του έκανε κακό. Από τότε πήγιαν με τη γιαγιά στην εξοχή, όπου έζησαν ευτυχισμένοι.

β) Κεφ. «Άνθρωποι με οθόνες» (σελ. 35-36):

• Το επόμενο σπίτι που πήγαν όταν άφησαν τον κήπο οι άνθρωποι με τις οθόνες, ήταν ακόμα καλύτερο από το πρώτο αλλά αυτοί και πάλι ασκολούνταν συνέχεια μόνο με την τεχνολογία. Έτσι η ζωή τους ήταν πολύ βαρετή.

• Όταν η οικογένεια έφυγαν από αυτό το σπίτι, πήγαν σε ένα άλλο. Και πάλι όμως ήταν τόσο απασχολημένοι με τις οθόνες τους, που ο καινούριος κήπος τους έγινε κι αυτός ένα μαύρο χάλι.

• Τα αδέρφια πήγαν σε μια γειτονιά στην Πάτρα κι όσο έμεναν εκεί, έπαιζαν συνέχεια παιχνίδια στο κινητό. Όταν πήγαν μια εκδρομή στην Εύβοια, πάλι έπαιζαν με ένα τάμπλετ που βρήκαν μέσα στην καφετέρια. Αργότερα γύρισαν στο δωμάτιό τους και έπαιζαν βιντεοπαιχνίδια στον υπολογιστή. Μετά άνοιξαν την τηλεόραση αλλά κοιμήθηκαν από την πολλή οθόνη. Έτσι ονομάστηκαν «Τα αδέρφια της οθόνης».

Κεφ. «Διάσημος» (σελ. 40-43)

- Αφού ο διάσημος είχε καταστρέψει όλο τον κήπο, για να τον μετατρέψει σε σαλόνι και ποσίνα, όλος ο κήπος έγινε γκρι. Δεν είχε πα ήλιο και ποτέ δεν ήταν άνοιξη αλλά μόνο φθινόπωρο και κειμώνας. Τα Χριστούγεννα δεν ερχόταν ο Αϊ-Βασίλης ούτε παιδιά να πουν τα κάλαντα. Και το σημαντικότερο για το διάσημο είναι ότι δεν έρχονταν πια θαυμαστές. Σπις συναυλίες δεν τον δέχονταν και κατέληξε ένας εργένης κωρίς δουλειά, που έπαιζε βιντεοπαιχνίδια κι έβλεπε τηλεόραση, τρώγοντας πατατάκια και παραγγέλνοντας πίτσα με όλα τα φύτα σβησμένα και τις κουρτίνες κλειστές. Στα pet shop δεν τον άφναν να πάρει ούτε σκύλο ούτε γάτα, γιατί ήξεραν ότι δεν έχει ήλιο ούτε κώρο για να παιζουν τα ζώα. Έτσι κατάντησε όπως είπα πριν, άφοσε γένια κι έγινε χοντρός.
- Ο διάσημος σταρ σκεφτόταν πως το σπίτι που έμενε με το μεγάλο σαλόνι και την ποσίνα, φαινόταν λίγο για έναν σταρ όπως αυτός. Έτσι μετακόμισε σε ένα σπίτι ψηλά στο βουνό, ώστε οι θαυμαστές του να έχουν άπειρο κώρο και να τον βλέπουν να μένει στο καλύτερο σπίτι. Όμως για πολύ καιρό δεν ερχόταν κανένας παρά μόνο ένας με αναπτηρικό καροτσάκι. Ο σταρ τον ρώτησε πού είναι οι υπόλοιποι θαυμαστές του. Εκείνος του απάντησε ότι είχε έρθει ένας νέος πλούσιος σταρ σπν πόλη που ήταν πολύ ταλαντούχος και έμενε ακριβώς στο κέντρο. Ο διάσημος άρκισε να κοκκινίζει αλλά ο τύπος με το αναπτηρικό καροτσάκι του είπε να πουχάσει, αφού ο ίδιος ήταν ακόμη θαυμαστής του. Άλλα ο διάσημος τον έδιωξε. Ένα πνεύμα όμως που συνάντησε ο διάσημος, του είπε «ο κήπος στο παλιό σου σπίτι ήταν μια καρά σπν αρχή και τον κατέστρεψες. Και σαν να μνη έφτανε που άλλαξες σπίτι κι αυτό δεν άρεσε στους θαυμαστές σου, έδιωξες και το γέρο με το αναπτηρικό καροτσάκι, που σου απέμεινε. Ελπίζω να πίρες το μάθημά σου πως όποιος έχει αρκετά να μην ζητάει κι άλλα, γιατί θα μείνει με μπδέν».
- Ο διάσημος σκέφτηκε «Πρέπει να φυτέψω και άλλα λουλούδια για να ομορφύνω τον κήπο μου κι έτσι να έρχονται περισσότεροι θαυμαστές». Φώναξε τότε κηπουρό και ο κήπος ξαναγέμισε λουλούδια. Τα περιστέρια έρχονταν σε ομάδες και μια φορά σκημάτισαν πετώντας ένα τριαντάφυλλο, για να σκεφτεί ο διάσημος να φυτέψει και τριανταφυλλιές, που δεν υπήρχαν μέχρι τότε στον κήπο. Οι πεταλούδες πετούσαν πάνω από τον όμορφο και καταπράσινο κήπο. Κάποιοι θαυμαστές έτρεχαν με τα παιδιά τους μέσα στον κήπο και έπαιζαν με τα λουλούδια. Ο διάσημος ήταν πολύ χαρούμενος που όλοι καίρονταν!
- Ο διάσημος αφού ξήλωσε όλα τα φυτά και τα πίσω δέντρα του σπιτιού, μετά από λίγο καιρό έφυγε από το σπίτι. Δεν του άρεσε το μέρος, ήταν πολύ μικρό γι' αυτόν. Νοίκιασε σπίτι κοντά σε μια απομονωμένη λίμνη. Εκεί είχε πάρα πολλά ζώα, φυτά, δέντρα και λουλούδια. Έτσι συνέχισε την καριέρα του με πολλή ευχαρίστηση και πρεμία.
- Τρίτη απόγευμα μετακόμισα στο καινούριο μου σπίτι. Το όνομά μου είναι Εβελίνα και είμαι διάσημη. Αυτό το σπίτι δεν είναι ακριβώς καινούριο για εμένα, έμενα εδώ και παλιά. Έχω να πω ότι έχω μετανιώσει που δεν άφοσα στον κήπο του σπιτιού ούτε ένα φυτό. Τώρα όμως θέλω να το διορθώσω! Θα κάνω πιο μικρή την ποσίνα, για να βάλω δέντρα. Θα κάνω πιο μικρό το σαλόνι, για να βάλω λουλούδια. Έτσι το σπίτι θα γίνει υπέροχο!!!
- Ο σταρ που αποφάσισε να διαλύσει τον κήπο για να φτιάξει μία ποσίνα, αφού το έκανε, βαρέθηκε τις επισκέψεις. Έτσι αποφάσισε να ταξιδέψει και να βρει κάτι καλύτερο. Βρήκε μια περιοχή, που λεγόταν Νέα Μάκρη. Τότε ο σταρ έζησε πολύ καλά εκεί σε ένα σπίτι ακόμη καλύτερο από το άλλο και πολύ μεγάλο.
- Οι θαυμαστές μου έκοβαν τα φυτά μόνοι τους, για να με αναγκάσουν να φτιάχω εκεί μια ποσίνα. Τότε έβαλα πολλά φυτά πίσω από το φράκτη, σπν πίσω αυλή και σε όλα τα ελεύθερα μέρη. Κι έτσι το σπίτι τώρα έχει και πιο μεγάλο σαλόνι και ποσίνα και πολλά φυτά.
- Ο διάσημος σταρ βαρέθηκε τις επισκέψεις και τις φωτογραφίες στο σπίτι με την ποσίνα και το τεράστιο σαλόνι και έφυγε για να ζήσει σε μια άλλη πιο φτωχή κώρα. Επειδή είχε πάρα πολλά χρήματα, βοηθούσε τους ανθρώπους εκεί να κτίσουν σπίτια, μαγαζά, ταβέρνες, εργοστάσια και σχολεία. Αφού όμως κατάλαβε ότι τον εκμεταλλεύονταν για να έχουν πιο ωραία ζωή από αυτόν, αποφάσισε να γυρίσει πίσω. Άλλα στο παλιό του σπίτι τώρα ζούσαν άλλοι.
- Ο διάσημος Τάσος Καρεκλής, γνωστός και με το παρατσούκλι Μολυβοκέφαλος, ήταν σκεδιαστής μολυβιών. Στο υπόγειο του σπιτιού που έμενε, βρήκε ένα χαρτί που έγραφε «αυτός ο κήπος λαχταριστός όπως πάντα να είναι και να μείνει». Τότε αγκάθηκε και έφαξε στη σοφίτα, τα δωμάτια και ό, τι άλλο υπάρχει στο σπίτι μέχρι που βρήκε μια φωτογραφία του κήπου, όπως ήταν παλιά. Ταράχτηκε, κάλασε την ποσίνα και αγόρασε σπόρους από το ανθοπωλείο, για να τους φυτέψει. Όταν έφτιαξε τον κήπο ακριβώς ίδιο, ευχαριστήθηκε. Από τότε συνέχισε τη ζωή του στο σπίτι με τον κήπο, που τον περιποιούταν, τον πότιζε και δεν άφηνε κανέναν να τον καλάσει.
- Ο διάσημος έφυγε από το σπίτι με την ποσίνα και έκτισε μια πόλη, που την είχε όλη δική του και κόστισε πάρα πολλά εκατομμύρια ευρώ. Άλλα ακόμα του είχαν μείνει πολλά χρήματα. Τα ξόδεψε κι αυτά, για να φτιάξει ένα κτήριο από χρυσό.
- Ο διάσημος έφτιαξε ένα χρυσό σπίτι και κάθε μέρα πέταγε στον κόσμο πολλά-πολλά εκατομμύρια. Κάποιες όμως του τελείωσαν τα χρήματα και έφυγε άφραγκος για το παλιό του σπίτι.

*Συγγραφέας: Ελένη Α. Ηλία,
Εικονογράφος: Λίδα Βαρβαρούση, Εκδότης: Ηριδανός, Αθήνα, 2012.

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ

Ο «ΕΝ ΚΑΛΥΜΝΩ»

«ο ακτήμων μοναχός, υψηπέτης αετός»

Του αρχιμ. Ιακώβου Κανάκη

Eίναι κάποια πράγματα που γίνονται στην ζωή μας που έχουν μια ιδιαίτερη αξία, γιατί αποδεικνύουν ότι έχουν λόγο για να γίνουν και δεν είναι τυχαία. Αυτό συνέβη με τον άγιο Σάββα τον «εν Καλύμνῳ». Πριν χρόνια διάβασα τον βίο του, μού έκανε ιδιαίτερη εντύπωση, και θέλησα να μοιραστώ το ενδιαφέρον αυτό συναξάριό του με τα παιδιά της Σύναξης των νέων μας, και τώρα με όλους εσάς.

Θα σας αναφέρω αρχικά μερικά βιογραφικά στοιχεία για τον άγιο. Με αυτόν τον τρόπο θα ξεκινήσω, να παρουσιάσω την αγιασμένη του μορφή, ενώ στην συνέχεια θα εστιάσουμε σε μερικά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του βίου του, της πνευματικότητάς του.

Ο Όσιος Σάββας λεγόταν Βασίλειος και γεννήθηκε το 1862 στην Ηρακλείτσα της Ανατολικής Θράκης. Οι γονείς του, Κωνσταντίνος και Σμαραγδή, ήταν πτωχοί και άστημοι, αλλά πιστοί. Εποι, ο Βασίλειος μεγάλωσε έχοντας βαθιά πίστη και μεγάλη ευσέβεια. Από μικρή ηλικία ήθελε να μιμηθεί την άσκηση των αγίων, γεγονός που φανέρωνε την ειδική κλίση που είχε. Μόλις σε ηλικία δώδεκα ετών, ο νεαρός Βασίλειος άφησε την δουλειά που τού δημιούργησε ο πατέρας του για να εργαστεί. Δεν του άρεσε γιατί η ψυχή του ποθούσε κάτι αλλο, μια άλλη, διαφορετική ζωή. Η αγάπη του για τον Χριστό μεγάλωνε και ενώ μόλις βρισκόταν στην εφηβική του ηλικία είχε κατασταλάξει ούτι ποθούσε την μοναχική πολιτεία.

Ο άγιος επισκέφτηκε ευλογημένα περιβόλια στο διάβα της ζωής του και συνέλεξε διάφορα άνθη. Εποι, έγινε και ο ίδιος ένα «μυρίτνοο άνθος». Έγινε εύοσμος από την επίγεια ζωή του ακόμα. Επισκέφτηκε, λοιπόν, τα Ιεροσόλυμα, την καρδιά της Ορθοδοξίας, το Αγιο Όρος, το κατεξοχήν περιβόλι της Παναγίας, την Πάτμο, το νησί της Αποκαλύψεως και την Αίγινα, τον αγιασμένο αυτό τόπο. Και από τα τέσσερα αυτά περιβόλια κορφολόγησε και «έχτισε» μέσα του μια νέα καρδιά. (Ψλ.50,12).

Κατευθύνθηκε, σύμφωνα με το συναξάριό του, αρχικά, στο Αγιον Όρος, στην Ιερά Σκήτη της Αγίας Αννης, όπου για δώδεκα χρόνια ζει και μαθητεύεται στην μοναχική ζωή, με συνεχή προσευχή και αυστηρή άσκηση. Έντονη ήταν και μια άλλη επιθυμία του, να επισκεφθεί τους Αγίους Τόπους, την οποία πραγματοποιεί, αφού πρώτα διέρχεται από την γενέτειρά του. Δέος ένιωσε όταν αντίκρισε τον Πανάγιο Τάφο! Στην Αγία Γη, αποφασίζει και εισέρχεται στην Ιερά Μονή του Αγίου Γεωργίου Χοζεβά, όπου μετά από τριετή δοκιμασία, διάγοντας ενάρετο βίο, κείρεται μοναχός (1890), ενώ τέσσερα χρόνια αργότερα, αποστέλλεται από τον ηγούμενο της μονής Καλλίνικο, στην Σκήτη της Αγίας Αννης, να μάθει την τέχνη της αγιογραφίας κοντά στον αρχιμανδρίτη Ανθιμο. Το 1902 μ.Χ. χειροτονείται διάκονος και το επόμενο έτος πρεσβύτερος. Μέχρι το έτος 1906 μ.Χ. είναι ο εφημέριος της Θεολογικής Σχολής του Τιμίου Σταυρού. Εκεί θα γνωρίσει μια σπουδαία εικλησιαστική μορφή, τον τότε αρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Παπαδόπουλο, τον μετέπειτα Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και καθηγητή του Πανεπιστημίου, ο οποίος εκτιμούσε βαθύτατα τον Άγιο Σάββα. Λίγο αργότερα, το 1907 μ.Χ. επανέρχεται στη μονή Χοζεβά, όπου ασκείται ακόμα πιο αυστηρά, με τέλεια υπακοή, άκρα ταπεινότητα, χαμαικοιτία και στέρηση παντός

υλικούα γαθού, εκπληρώνοντας το πατερικό λόγιο: «ο ακτήμων μοναχός, υψηπέτης αετός».

Το έτος 1916 μ.Χ. επιστρέφει στην Ελλάδα. Πηγαίνει στην Πάτμο, στο ιερό νησί της Αποκαλύψεως, όπου διαμένει για δύο χρόνια. Στο ιερό Σπήλαιο έζησε μοναδικές πνευματικές και λειτουργικές αναβάσεις και εμπειρίες. Μετά την διακονία του στην Πάτμο έρχεται στην Αθήνα. Εκεί, θα μάθει ότι τον αναζητά ο άγιος Νεκτάριος, γι' αυτό και ταξιδεύει στην Αίγινα για να τον συναντήσει. Στην Αίγινα διακονεί με αυταπάρνηση και αφοσίωση τον Άγιο μέχρι την ημέρα της κοιμήσεως του. Η συγκαταβίωση του Αγίου Σάββα με τον Άγιο Νεκτάριο, τον μητροπολίτη Πενταπόλεως, τόν βοήθησε να ανέλθει γοργά, αλλά σταθερά τις βαθμίδες της πνευματικότητος. Η έννοια της ταπείνωσης και της απλότητας «σαρκώνονταν» στο πρόσωπο του αγίου Νεκταρίου και αυτό τον επηρέασε βαθύτατα. Δεν έζησε μαζί του ένα θαύμα, αλλά όλη η συνύπαρξή τους ήταν ένα μεγάλο θαύμα. Χαρακτηριστική στιγμή του βίου του είναι η συνομιλία με τον Άγιο επί τρεις συνεχείς ημέρες, τις οποίες άκουγαν οι μοναχές της μονής στην Αίγινα. «Άκουγαν συνομιλίες απότον τάφο του Αγίου, όταν δε πλησίασαν, είδαν εκεί τον Όσιο Σάββα να συνομιλεί με τον Άγιο Νεκτάριο». Παράλληλο περιστατικό, ως προς την σχέση των δύο

αυτών πνευματικών προσωπικοτήτων, είναι η επικοινωνία που ανέπτυξαν μεταξύ τους κατά την περίοδο σαράντα ημερών, μετά την κοιμηση του αγίου Νεκταρίου, όπου ο άγιος Σάββας έμεινε αυτοβούλως, έγκλειστος στο κελί του. Κατά την τεσσαρακοστή ημέρα βγήκε και κρατούσε μια εικόνα του Αγίου Νεκταρίου, την οποία έδωσε στην ηγουμένη για να την τοποθετήσει σε προσκυνητάρι. Η ηγουμένη με απορία είπε ότι δεν μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο, αφού ο άγιος δεν είχε αναγνωρισθεί ακόμα επίσημα από την Εκκλησία και ίσως αυτή η ενέργεια θα μπορούσε να θέσει την μονή σε περιπέτειες. Τότε, ο άγιος Σάββας, της είπε με τρόπο επιτακτικό ότι όφειλε να κάνει υπακοή και ότι δεν θα έπρεπε να περιεργάζεται τις βουλές του Θεού. Ήταν βέβαιος περί της αγιότητας του Αγίου Νεκταρίου.

Ήρθε όμως η στιγμή που και από την Αγίανα ο άγιος θα αναχωρούσε. Σαν αποδημητικό πουλί και πάλι, θα ανοίξει τα φτερά του για αλλού. Δεν μπορούσε να μείνει πλέον εκεί, διότι προσέρχονταν πολλοί άνθρωποι και δεν μπορούσε να ζήσει την ποθητή ησυχαστική ζωή που επιθυμούσε. Ο νέος τόπος που τώρα η χάρη του Θεού θα τον οδηγούσε, με ενδιάμεσο σταθμό την Αθήνα, είναι η Κάλυμνος. Μετά από επισκέψεις στις μονές και τα ησυχαστήρια του νησιού αυτού, καταλήγει στην μονή των Αγίων Πάντων. Στον τόπο αυτό ξεκινά μια έντονη πνευματική ζωή και δραστηριότητα. Τα χαρίσματά του αρχίζουν να ξεδιπλώνονται, αλλά και να αυξάνονται. Στο ευλογημένο αυτό νησί, ο καθημερινός του μοναχικός βίος περιλαμβάνει την αγιογραφία και την βυζαντινή μουσική, τις δύο αυτές ιερές τέχνες που γνώριζε, τις οποίες μάλιστα προσπάθησε να μεταδώσει και σε άλλους. Επίσης, την τέλεση των Μυστηρίων του Θεού και κυρίως την Θεία Ευχαριστία, την οποία φαίνεται ότι ιδιαίτερως απολάμβανε. Οι διηγήσεις περιγράφουν ότι συχνά συλλειτουργούσε με αγίους και αγγέλους. Άλλα και το μυστήριο της Εξομολόγησης υπηρετούσε με φόρο Θεού και διάκριση περισσότερη. Ήταν επιεικής και εύσπλαχνος με τις αμαρτίες των άλλων, δεν ανεχόταν όμως την βλασφημία και την κατάκριση. Συχνά δάκρυζε και με πόθο παρακαλούσε για την μετάνοια των πνευματικών του παιδιών. Δίδασκε δια του στόματος, αλλά κυρίως δια του παραδείγματός του. Αγαπούσε «σταυροειδώς», δρλαδή και τον Θεό και τους ανθρώπους. Βοήθησε χήρες και ορφανά και συμπαραστάθηκε σε όποιον βρέθηκε σε ανάγκη. Η αγάπη του ήταν ειλικρινής και πηγαία. Ήταν δε αφιλοχρήματος. Ουδέποτε κρατούσε χρήματα. Από την αγιογραφία και τα Μυστήρια ό,τι τού έδιναν τα έδινε στους πτωχούς και τους αναξιοπαθούντες.

Ο άγιος αξιώθηκε τη ζευγαδίας του σώματός του εν ζωή, καθώς η ίδια ευαδία θα εξέλθει από το μνήμα του, μετά την εκταφή του, και θα πλημμυρίσει όλο το νησί. Πιο συγκεκριμένα, περί το τέλος της ζωής του βρίσκεται σε άκρα περισυλλογή και ιερή κατάνυξη. Επί τρεις ημέρες δεν δέχθηκε κανέναν. Βρισκόταν πλέον στο στάδιο της ιερής μεταστάσεώς του. Συμβούλευσε τα πνευματικά του παιδιά και πρόσμενε την συνάντησή του με τον Θεό. Όταν ο επιθανάτιος ρόγχος τον κατέλαβε, έλαβε άνωθεν δύναμη, ένωσε τα χέρια του και χειροκρότησε ευλαβικά, ψιθυρίζοντας το όνομα τού Κυρίου λέγοντας: «Ο Κύριος, ο Κύριος, ο Κύριος». Ήταν 7 Απριλίου του έτους 1948.

Μετά από δέκα έτη από την κοιμηση τού Αγίου Σάββα, έγινε η ανακομιδή των αγίων λειψάνων του, στις 7 Απριλίου 1957, από τον Μητροπολίτη Λέρου, Καλύμνου και Αστυπάλαιας κυρό Ισίδωρο, παρουσία πλήθους λαού. Αυτό που πραγματικά φανέρωσε την παρρησία τού Αγίου ενώπιον τού Θεού ήταν η μυροβλυσία εκ του τάφου του, στην οποία ήδη αναφερθήκαμε. Ήταν ένα πυκνό νέφος θείας ευωδίας που κάλυψε ολόκληρη την περιοχή και το νέο αυτό θεϊκό σημείο έκανε τον γύρο του νησιού. Για φανταστείτε το, ένα ολόκληρο

νησί να αισθανθεί την ευωδία του λειψάνου του χιλιόμετρα μακριά, και κάνετε το εικόνα... μετά την εμπειρία αυτή... όλοι να τρέχουν προς το μοναστήρι για να τον δουν, να τον προσκυνήσουν και να προσευχήθούν ενώπιον του. Το μεγάλο γεγονός ήταν ηδη αληθινό! Ενας συμπατριώτης τους βρισκόταν στην χορεία των αγίων! Όλη η Κάλυμνος, τού προσέφερε «καλόν ύμνον», όλοι οι κάτοικοι συνέρευσαν «μεθυσμένοι» από «το κρασί της Πεντηκοστής», από το γλυκό ποτό της αγιότητας, «ἐν χαρά ἀγαλιάσσεως». Με ενθουσιασμό ιερό έφθαναν, για να λάβουν την χάρη που ανέδιδε το άγιο λειψάνο του. Δεν τους κάλεσε κανείς, τούς κάλεσε ο Θεός για να τους δείξει πώς στεφανώνει τον πραγματικό άνθρωπό του, τον «άνθρωπο του Θεού».

Το ιερό λείψανο του οσίου μεταφέρθηκε σε λάρνακα, στο παρεκκλήσι του Αγίου Σάββα του Ηγιασμένου και η επίσημη αγιοκατάταξη έγινε διά της Πατριαρχικής Συνοδικής Πράξεως της 19ης Φεβρουαρίου 1992.

Καταλαβαίνουμε όλοι από όσα είπαμε μέσα από την σύντομη αναφορά του βίου του, ποιός «μένει» εις τον αιώνα, ποιός γίνεται αιώνιος. Κατανοούμε πως και γιατί αξίζει να ζούμε, να προσπαθούμε και να αγωνιζόμαστε.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ

Αφού με συντομία είδαμε την ζωή του Αγίου Σάββα, θα εστιάσουμε τώρα, σαν δεύτερο μέρος της αναφορά μας σε αυτόν, σε μερικά χαρακτηριστικά στοιχεία του βίου του.

Σε κάθε άγιο πρέπει να βλέπει, να εντοπίζει κανείς το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του βίου του, γιατί όλοι οι Άγιοι έχουν βέβαια κοινά χαρακτηριστικά, αλλά έχουν και κάποια άλλα, μοναδικά, που τους διακρίνουν.

Για τον άγιο Σάββα χαρακτηριστική είναι η αφιέρωσή του, που γινε από την παιδική του ηλικία. Ήδη, όπως αναφέρθηκε, από την ηλικία των 12 ετών αναχώρησε από το σπίτι του και από την πατριόιδα του, για να ζήσει «το κάτι άλλο», «το διαφορετικό». Έχουμε διαβάσει για την αφιέρωση κάποιου ανθρώπου από τα νεανικά του χρόνια, αλλά η ηλικία των 12 ετών δεν είναι κάτι που βλέπουμε συχνά ακόμα και στα συναξάρια. Αυτό, τον

κατατάσσει στην χορεία εκείνη των αγίων, των εκλεκτών του Θεού, που «εκ κοιλίας μητρός» σχεδόν ήταν διαλεγμένοι για μια ψηλή αποστολή. Δεν εισακούει ούτε καν την φωνή της μητέρας του, που τον εκλιπαρούσε ότι θα πέθαινε αν αναχωρούσε από το σπίτι τους. Φαίνεται, λοιπόν, η θεϊκή εσωτερική ΚΛΙΣΗ του, αλλά και η άλλη ΚΛΗΣΗ του Θεού προς αυτόν. Η περίπτωσή του είναι από αυτές που απαντούν στο Γεροντικό. Ονομάζονται «παιδαριογέροντες», δηλαδή νέοι στην ηλικία, αλλά γέροντες στη σοφία και την αρετή.

Ένα ακόμα χαρακτηριστικό του βίου του είναι ότι έζησε σχετικά πρόσφατα και τον νιώθουμε πολύ κοντά μας. Ο θεόπνευστος λόγος του είναι ακόμα νωπός. Η βιωτή και το παράδειγμα του Αγίου Σάββα, όπως και των άλλων νεοφανών οσίων, δηλώνει ότι το Ευαγγέλιο μπορεί να υπάρχει και σήμερα στην ζωή των ανθρώπων. Να τους αναγεννά, να τους αναζωγονεί, να τους αγιάζει. Πολλοί άνθρωποι, στις προφάσεις που χρησιμοποιούν για να μην εφαρμόζουν όσα η Πίστη μας διδάσκει, αναφέρουν αυτό ακριβώς ότι αυτά ήταν για το παρελθόν και δεν μπορούν να εφαρμοστούν στις σύγχρονες κοινωνίες. Η παρουσία νέων αγίων, όπως του Αγίου Σάββα και του Αγίου Νεκταρίου, όπως ακόμα περισσότερο των οσίων Παΐσιου, Πορφυρίου και Ιακώβου, δηλώνει το αντίθετο.

Η χρονική περίοδος που έζησε κοντά στον άγιο Νεκτάριο είναι το τρίτο χαρακτηριστικό του βίου του. Η μαθητεία του δίπλα σε έναν τόσο μεγάλο άγιο, δεν είναι τόσο συνηθισμένη. Έμαθε, πράγματι, κοντά του τα μυστικά της πνευματικής ζωής. Έμαθε τις αρετές και την καλλιέργειά τους, όπως και να αναγνωρίζει τα πάθη και την θεραπεία τους. Αυτό έχει συμβεί πολλές φορές στους βίους των αγίων, όμως, στην προκειμένη περίπτωση, ο Άγιος Σάββας ήταν ιδιαίτερως «δεκτικός» σε αυτήν την ιερή διαδικασία. Ποθούσε, διψούσε να μάθει και ο Θεός, δια του Αγίου Νεκταρίου, τον μάθαινε και παραδίληλα τον προετοίμαζε για τα μεγαλύτερα και σπουδαιότερα που τον περίμεναν. Τον προετοίμαζε για την αγιότητα! Όντως, δεν είναι εύκολο να ζεις κοντά σε έναν άγιο, θέλει κόπο και πόνο. Θέλει διάκριση και συνεχή προσπάθεια, τα οποία ο άγιος Σάββας είχε. Έκανε δε θυσιαστική υπακοή με μεγάλη προθυμία. Αυτό, λοιπόν, είναι ένα ακόμα χαρακτηριστικό του, η απόλυτη υπακοή, η τέλεια αυταπάρονηση του με την ευλογία να μαθητεύει σε αυτά κοντά σε έναν εμπειρικό θεολόγο, κοντά σεέναν άγιο άνθρωπο.

Άλλο χαρακτηριστικό του βίου του είναι η φιλανθρωπία του, που δεν αφορά μόνο στην προσφορά υλικών αγαθών, αλλά στην αυτοπροσφορά του και αυτοθυσία του για τον άλλον. Χαρακτηριστικό, λοιπόν και αυτό του βίου του, να είναι δηλαδή ελεήμων αν και πάμπτωχος. Να καίγεται σαν αναμμένη λαμπάδα, όχι μόνο στα πόδια του Χριστού, που αγάπησε υπερβαλλόντως, αλλά και ενώπιον κάθε ψυχής, που τον πλησίαζε και του εμπιστεύόταν την ύπαρξή της. Όμως, η τέλεια εμπιστοσύνη του στον Θεό, φαινόταν και στα υλικά αγαθά, στον καθημερινό του βίο. Οταν για την ανοικοδόμηση της μονής του στην Κάλυμνο χρησιμοποιούσε εργάτες, για την αποπληρωμή τους, εφάρμοζε τον εξής τρόπο. Αφού τελείωναν την εργασία τους οι εργάτες, τούς έλεγε να πάνε στο συρτάρι που είχε τα χρήματα και εκεί να πάρει ο καθένας το ποσό, που πίστευε ότι τού αναλογούσε. Το θαυμαστό είναι ότι αυτό το συρτάρι δεν άδειασε ποτέ!

Ο άγιος είχε μυστική, ησυχαστική ζωή, γενύόταν την προσευχή, ως ένωση Θεού και ανθρώπου. Κυρίως δε, γενύόταν την Θεία Λειτουργία. Ήταν θερμός λειτουργός των Μυστηρίων του Θεού. Ζούσε την κάθε λειτουργία ως ένωση με τον Θεό. Μετά την κοίμηση του Αγίου

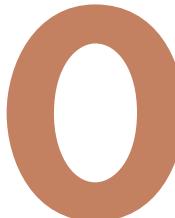
Νεκταρίου, κλείστηκε στο κελί του για σαράντα μέρες. Τί θείες εμπειρίες θα είχε στο διάστημα αυτό; Εκείνος μπορεί να καταλάβει την αναφορά της Κλίμακος του Ιωάννη ότι προσευχή καλείται η συνουσία μετά του Θεού. Αυτό είναι ένα ακόμα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του, ότι ήταν ευλαβέστατος κληρικός, άριστος λειτουργός του Υψίστου που ζούσε την προσευχή, ζούσε κάθε Θεία Λειτουργία σαν να ήταν η πρώτη ή η τελευταία της ζωής του.

Στο τέλος της ζωής του ο άγιος ταλαιπωρήθηκε από διάφορες επίπονες ασθένειες, που οφείλονταν και στην σκληρή άσκησή του. «Εκμεταλλεύτηκε» όμως την δοκιμασία με καρτερία και ο Θεός του χάρισε την ευαδία του σώματός του. Είναι χαρακτηριστικός ο τρόπος που τις αντιμετώπισε. Έλεγε: «Αυτό, παιδί μου, θα μας σώσει, τίποτε άλλο δεν κάναμε. Αυτό είναι το καλό που θα μας πάει στον Παράδεισο. Ο Θεός είναι μεγάλος». Αυτός ο λόγος του, η στάση ζωής του, αποδεικνύει γιατί ο Θεός φανέρωσε την αγιότητα του με την τόση μυροβλισία.

Με μια ευχή να τελειώναμε τον σημερινό μας λόγο. Η ευαδία του Αγίουνα λειτουργήσει προτρεπτικά προς την αγιότητα από όλους μας. Να μας ζεστάνει ο Θεός την αγάπη μας για Εκείνον με τις προετοίμενες του Αγίου. Να πρεσβεύει για να κατανοούμε ότι το μεγαλύτερο σε αυτήν την ζωή, το ψηλότερο που μπορούμε να κάνουμε, είναι να βρούμε τον Θεό και να ενωθούμε μαζί Του.

Τα ώστε ίπαμε στην σημερινή συνάντησή μας περί του Αγίου Σάββα, μας θέτουν προ του ίδιου μας του εαυτού. Της όποιας πνευματικότητας του καθενός μας. Ο καθένας μπορεί να «αναμετρηθεί» με όσα άκουσε με τον Άγιο, όχι θεωρητικά, αλλά στην καθημερινότητά του. Να σκεφθεί πόσο τον επιηρεάζει η ζωή ενός αγίου, σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό. Η εποχή των αγίων δεν τελείωσε, όπως κάποιοι διατείνονται. Η αγιότητα είναι ο κύριος στόχος για κάθε χριστιανό. Και σήμερα ζουν πολλοί άγιοι ανάμεσά μας. Η Εκκλησία έχει το Αγιο Πνεύμα και έτσι πάντοτε θα έχουμε Αγίους. Μέσα στην Εκκλησία βρίσκεται αυτός ο δρόμος, στον οποίο ζεις τα παρόντα, αλλάζεις και τα έσχατα.

Πετρογέφυρα & Γέφυρες στο Άγιον Όρος Στέλιος Μουζάκης

Χαράλαμπος Μπαμπούνης, Καθηγητής Ιστορίας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, στον πρόλογο του, στο Βιβλίο του Στέλιου Μουζάκη, *Πετρογέφυρα και γέφυρες στο Άγιον Όρος. Μια πρώτη Συμβολή*, εκδόσεις Αρτέον 2018, γράφει:

«..Ο κάθε πολιτισμός έχει το δικαίωμα να αξιολογήσει – και τηρουμένων των αναλογιών – να επαναξιολογεί το παρελθόν του. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, η θέαση και η «διάβαση» των Πετρογεφυριών του Αγίου Όρους είχε, έχει και θα έχει πολλούς «περαστικούς», πλατύ περιεχόμενο, πυκνή οντολογική και εμπλουτισμένη γνωσιολογική «πραγμάτια». Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, ο κ. Στυλιανός Μουζάκης έφερε σε πέρας επιτυχώς την πολυετή εργασία του, χωρίς να μεταβάλει την όλη έρευνα σε ά-τοπους κεντρισμούς και ανομολόγητη, αλλ' ορατή, ρητορεία και ιστοριογραφική ποιητική. Όπως, μάλιστα, συμβαίνει με την έρευνα ζητημάτων αυτής της μορφής και υφής επιβάλλεται η ανίκνευση, σύγκριση και αναγωγή πλήθους στοιχείων των οποίων η προσέγγιση, εξήγηση και ερμηνεία συγκλίνει στην επικουρία πολλών πεδίων της επιστήμης και της τεχνολογίας, της θεωρίας και της πράξης. Η εργασία, ερειδόμενη στα «όντα» της μάκρο- και μικροϊστορίας, ασφαλώς συνιστά την ώριμη εκδοτική προσπάθεια μελέτης του φαινομένου της τοπικής, στο «σύνολό της» λίθινης και λατομικής γεφυροκατασκευής, λαϊκής τεχνικής και τεχνοτροπίας στους προοδοιπορίσαντες αιώνες, μέχρι την εποχή (περίπου έως τα μέσα του 20ού αιώνα) όταν το τοιμέντο θα «επιβάλει» τις δικές του, αναιρετικές του παρελθόντος, δομικές επιπταγές. Εύστοχα επισημαίνει ο συγγραφέας ότι «η χάραξη και η ανάπτυξη καινούργιου οδικού δικτύου..., η εγκατάλειψη πλέον των μονοπατιών, η οργιώδης βλάστηση και το πέρασμα των χρόνων έχουν σφραγίσει τα περισσότερα πετρογέφυρα...».

Πρόκειται ουσιαστικά για ένα corpus των γεφυριών του Αγίου Όρους που φαίνεται ότι κατασκευάστηκαν (ή, έστω, διασώθηκαν μερικώς ή ως θεμελιώσεις και υποδείξεις ιχνών προγενέστερων συναφών κατασκευών) από το δεύτερο, τουλάχιστον, μισό της δεύτερης δεκαετίας του 17ου αιώνα, στο βαθμό που αποδίδει την κατάσταση η καταγραφή στον Κώδικα της Μονής Κωνσταντινίου ότι «ουδείς των παλαιών γερόντων ούτε είδε ούτε άκουσεν ότι έγεινε ποτε τοιούτος νεροποντισμός... Ωσαύτως δε πάσαι αι γέφυραι κατεστράφησαν...». Επειδή, εκ των πραγμάτων, δεν είναι πλέον δυνατόν να γνωρίζουμε επακριβώς την εμπειρική τεχνική της κατασκευής τους, ο συγγραφέας επικείρισε, μέσα, κυρίως, από τις λεπτομερείς αποτυπώσεις των πετρογεφυριών, να αντλήσει επαρκή στοιχεία. Συμπεραίνει, μάλιστα, ότι για την κατασκευή τους εφαρμόστηκαν δύο κατασκευαστικές θεωρίες: η παραδοσιακή «γεωμετρική» των πρωτομαστόρων σε

συνδυασμό με τη μεταγενέστερη «των θολωτών κατασκευών από τοιχοποιία».

To «σώμα» αυτό των γεφυριών- αν εξαιρεθούν τα εν είδει παραρτήματος καταγεγραμμένα τρία(3) ξύλινα, τα δύο(2) μεταλλικά και μια μεταλλοξύλινη γέφυρα- συγκροτείται από εικοσιοκτώ (28), συνολικά, πετροκατασκευές, εκ των οποίων πέντε (5) είναι ημικυκλικά γεφύρια, τρία (3) πολύτοξα, δύο (2) μονότοξα και ισάριθμα μονότοξα ημικυκλικά, δύο (2) καλυμμένα με άσφαλτο, επιπλέον, μια (1) πολύτοξη υψηλή γέφυρα αλλά και μια (1) ήδη γκρεμισμένη(δυτικά και κοντά στη μονή Βατοπαίδιου). Ο συγγραφέας μιλά εμπειστατωμένα για τα καλντερίμια, την επιλογή των θέσεων, για τη χάραξη και την τεχνική(-ες) κατασκευής(-ων), τους τεχνίτες και την τέχνη τους, για τα ακουστικά «αγγεία», τις πιθανολογιζόμενες ανακατασκευές και για την περίπτωση των δύο διαπλατύσεων (στο ημικυκλικό πετρογέφυρο στον ποταμό Λιβαδογέννη), για την εργασία των συνεργείων καθώς και για τον εντοπισμό και καταγραφή εντοιχισμένων επιγραφών (1619, 1858, 1877). Η προσπάθεια για την ανίκνευση ζητημάτων της μορφής αυτής είναι πολύ σημαντική. Η παραδοσιακή και σύγχρονη πολιτισμική θεματολογία θα έλκει πάντοτε και θα ρίχνει φως στον αγώνα αυτού του τόπου και στην αγωνία του για ζωή. Το ίδιο υποστηρίζω σήμερα και θα υποστηρίζω κάθε φορά που θα έχουμε δείγματα ερευνητικής και συγγραφικής συνέπειας όπως το ανά κείρας βιβλίο του κ. Στυλιανού Μουζάκη, δείγματα της γραφής και μορφής αυτής, υπό την έννοια ότι το πνεύμα ασκείται σε θέματα ουσίας και συνθήκες ενθαρρυντικές, στο βαθμό που είναι ενθαρρυντικές η προκλητική συγκυρία και οι προ(σ)κλήσεις της εποχής μας, η υφιστάμενη κρίση σε όλες της εκδοχές...».

Στέλιος Μουζάκης
stelmouzakis@hotmail.gr

Ποδηλατικές Δράσεις "West Coast"

λούσιο σε ποδηλατικές δράσεις και αυτό το τρίμηνο με σημαντικούς αγώνες και πολλές συμμετοχές από την ομάδα μας καθώς και πολλές επιτυχίες! Ας τα δούμε πιο αναλυτικά:

Στις 15/4/2018 έλαβε χώρα ο σημαντικότερος αγώνας για την Αττική, το τοπικό πρωτάθλημα 2018 ορεινής ποδηλασίας. Ο αγώνας πραγματοποιήθηκε στο Οχειρό Ραφήνας και ο σύλλογός μας είχε 22 συμμετοχές. Σε ατομικό επίπεδο στους εφήβους πρώτος ήταν ο Μαραγκός Νίκος και δεύτερος ο Νέζης Οδυσσέας, στις γυναίκες δεύτερην η Αδάμ Αλεξάνδρα και στους παμπαίδες πρώτος ο Αδάμ Αθανάσιος. Σε ομαδικό επίπεδο η ομάδα μας κατέκτησε την πρώτη θέση στην ποδηλατική σκυταλοδρομία, ανακηρυσσόμενη πρωταθλήτρια Αττικής.

Ο επόμενος αγώνας μας ήταν στα Κύθηρα στις 28/4/2018. Ήταν ο πρώτος αγώνας ορεινής ποδηλασίας που έγινε στο πανέμορφο υπόκλιτο της Αγία Πελαγία. Από τους τρεις συμμετέχοντες της ομάδας μας τη δεύτερη και τρίτη θέση στη μεγάλη κατηγορία των 70 χλμ. κατέκτησαν ο Μαραγκός Νίκος και ο Λιούρας Στέργιος αντίστοιχα, ενώ στη μικρή κατηγορία των 40 χλμ. πρώτος ήρθε ο Κιτσαντάς Κωνσταντίνος.

Την επόμενη ημέρα 29/4/2018 πραγματοποιήθηκε διασυλλογικός αγώνας ορεινής ποδηλασίας από τον Α.Ο. Παράδεισος Αμαρουσίου. Από τις 9 συμμετοχές της ομάδας μας, τη δεύτερη θέση κατέκτησε ο Αδάμ Θάνος στην κατηγορία παμπαίδων, την τέταρτη θέση στους παίδες ο Χριστοδούλου Δημήτρης και ο Μαγιόγλου Ηρακλής την τέταρτη θέση επίσης στα μίνι μικρά.

Πολύ καλή η εμφάνιση της ομάδας μας και στον αγώνα ορεινής ποδηλασίας στις 10/6/2018, στο περιβαλλοντικό πάρκο Σχιστού, που διοργανώθηκε από τον ποδηλατικό σύλλογο Πόρτο Λεόνε. Πιο αναλυτικά πρώτος παμπαίδων - Αδάμ Θάνος, πρώτος εφήβων - Μαραγκός Νίκος, τρίτος εφήβων - Παπανικολάου Δημήτριος, τέταρτος εφήβων - Μπάμπαλης Αναστάσιος, τρίτος ανδρών - Βεργόπουλος Βαγγέλης, τέταρτος ανδρών - Μαγιόγλου Θεόδωρος, τρίτος όπεν - Κιτσαντάς Κωνσταντίνος.

Συγχαρητήρια σε όλους τους αθλητές και καλή επιτυχία στους επόμενους αγώνες της χρονιάς!

Πόρτο Λεόνε mtb 10/6

Παιδιά & ισορροπίες

Π

ολύ συχνά τα παιδιά παραπονιούνται για έλλειψη ελεύθερου χρόνου, πολλές δραστηριότητες, πολλά εξωσχολικά μαθήματα.

«Κυρία ξέρετε πώσα μαθήματα έχω εκτός απ' το σχολείο;», είναι μια συνηθισμένη φράση - ερώτηση από την πλευρά των μαθητών. Από την άλλη πλευρά η πλέον κοινότυπη φράση αρκετών γονέων είναι η εξής: «άπειρες ώρες στον υπολογιστή... συνέχεια στο facebook... κάθεται όλη την ημέρα!».

Και αναρωτιέμαι τελικά ποια είναι η αλήθεια και ποιος έχει δίκιο;

Ας τολμήσουμε να μπούμε στη θέση των παιδιών και να δούμε τα πράγματα από τη δική τους οπτική γωνία. Αν λοιπόν ήμουν τώρα παιδί πρώτης - δευτέρας δημοτικού θα ένιωθα πολύ περήφανη για τον εαυτό μου. Γιατί να μη νιώθω άλλωστε...! Οι γονείς μου είναι περήφανοι για εμένα, τα καταφέρνω περίφημα σε όλα, είμαι πολύ καλή μαθήτρια στο σχολείο (παρόλο που η δασκάλα μας είναι πολύ ελαστική, ενώ η περσινή το αντίθετο - μας έβαζε υπερβολικά πολλά σύμφωνα με τη μαμά μου). Σύμφωνα με τα λεγόμενα των ενηλίκων του στενού οικογενειακού μας περιβάλλοντος (γιαγιάδες, θείες κ.τ.λ.), καταλαβαίνω πως μάλλον είμαι πολύ έξυπνη - ίσως και εξυπνότερη από τα άλλα παιδιά!

Τώρα που πηγαίνω τρίτη - τετάρτη δημοτικού τα πράγματα φαίνονται ακόμα καλύτερα... έχω ξεκίνησει αγγλικά και επίσης πηγαίνω και στίβο. Και σε αυτά είμαι πολύ καλή, όπως λέει και η μαμά μου που δέρει αγγλικά και όταν ήταν μικρή ήθελε να κάνει στίβο, άλλα τελικά κάπι έγινε - δεν ξέρω τι - και τελικά δεν κατάφερε να πραγματοποιήσει το όνειρό της.

Η πέμπτη - έκτη δημοτικού εμένα μου αρέσει πολύ. Βασικά μου αρέσει που έχω τις φίλες μου, που κάνουμε παρέα στα διαλείμματα και λέμε μυστικά. Της μαμάς δεν της αρέσουν τόσο αυτές οι τάξεις. Δυσκολεύεται να λύσει τα προβλήματα των μαθηματικών μου, λέει πως η δασκάλα μου είναι πολύ απαιτητική και πως σιγά - σιγά θα πρέπει να διαβάζω μόνη μου, γιατί αλλιώς πώς θα τα καταφέρω στο γυμνάσιο;

Και νά' μαι στο γυμνάσιο! Όλοι μου λένε να διαβάζω και ότι είναι στο κέρι μου να περάσω την τάξη και να έχω καλούς βαθμούς. Οι γονείς μου έχουν έρθει κάποιες φορές να ρωτήσουν στο σχολείο. Κάποιοι καθηγητές δεν με ήξεραν καν ή δεν με θυμούνταν, παρόλ' αυτά είπαν ότι θα πρέπει να συμμετέχω περισσότερο στο μάθημά τους! Η μαμά ήρθε και στα αγγλικά να ρωτήσει - πότε θα πάρω το lower. Η κυρία της είπε ότι έχω δυνατότητες, αλλά έχω κάνει μια "κοιλιά" τελευταία.

Έχω σταματήσει να νιώθω "η μικρή πριγκιπόπουλα" όλων. Νομίζω πως συνέχεια κάπι κάνω λάθος, σαν οι μεγάλοι να θέλουν κάπι άλλο από εμένα - δεν μπορώ να καταλάβω τι. Εγώ αυτό που θέλω είναι να τοσκάρω το κινητό μου, να μπαίνω facebook, να βγαίνω με τους φίλους μου και να πηγαίνω που και που στα πάρτι του σχολείου. Α, επίσης θέλω καμιά φορά να βάφω και τα νύχια μου. Αυτά σκέφτομαι την ώρα της ιστορίας ή όταν κάνουμε γραμματική στα αγγλικά και νομίζουν όλοι ότι είμαι ήσυχη και ότι προσέχω.

Σε δύο μήνες έχω εξετάσεις στο σχολείο. Ήδη από τα Χριστούγεννα ξεκίνησα να κάνω αρχαία και μαθηματικά, για ποιο λόγο δεν έχω καταλάβει. Εγώ ήμουν ευχαριστημένη από τους βαθμούς μου πάντως!

Είναι πιο εύκολο να πλάσουμε δυνατά παιδιά, παρά να «διορθώσουμε» διαλυμένους ενήλικες...
(Φρέντερικ Ντάγκλας)

Και τώρα λύκειο, για την ακρίβεια Τρίτη λυκείου! Από όπι έχω καταλάβει μάλλον είναι καθοριστική χρονιά για τη ζωή μου. Αυτό που ακούω συνέχεια είναι: «ό, τι κάνεις... φέτος» και να τα τεστ, και να τα φροντιστήρια και να έχτρα ώρες τώρα που κοντεύουμε να τελειώσουμε... τώρα... πού θα μου χρειαστούν τα μαθηματικά και η έκθεση... εγώ κομμωτρία θέλω να γίνω... είναι το όνειρό μου... κάνω τέλεια κτενίσματα και κουρέματα! Τις φίλες μου εγώ τις κουρεύω, μου αρέσει τόσο πολύ (...να ασχολούμαι με τρίκες... κάποιος δεν πρέπει να το κάνει και αυτό όμως;)»

Γενικά νιώθω μια ανισορροπία. Όλοι μου λένε να διαβάζω, αλλά εγώ δεν βλέπω κανέναν από αυτούς που μου το λένε να διαβάζει. Πολλοί μου λένε να μην καπνίσω - ακόμα και οι δάσκαλοί μου - και οι ίδιοι καπνίζουν - πλεκτρονικό τσιγάρο όμως, που είναι πιο υγιεινό. Οι γονείς μου εκνευρίζονται με το κινητό μου, δεν τους έχω δει όμως ποτέ να απενεργοποιούν το δικό τους όταν γυρίζουν σπίτι από τη δουλειά. Νευριάζουν επειδή βλέπω "survivor", που δεν μου προσφέρει τίποτα, οι ίδιοι όμως το βλέπουν στη μικρή τηλεόραση που έχουν στην κρεβατοκάμαρά τους. Ο καθηγητής της γυμναστικής, μας λέει τι να κάνουμε από απόσταση χωρίς να συμμετέχει ενεργά και μας βάζει απουσία αν δε φοράμε φόρμα, ενώ εκείνος έρχεται πάντα με το τζήν του. Η καθηγητή της ιστορίας έχει πάντα το κινητό μαζί της στην τάξη και το τσεκάρει, αλλά νευριάζει αν το δικό μας χτυπήσει.

Πόσον ασφάλεια μπορεί λοιπόν να νιώσει ένα παιδί εν μέσω ενηλίκων οι οποίοι είναι ανακόλουθοι; Πόσο ενδιαφέρον μπορεί να είναι ένα μάθημα ελληνικών, αγγλικών, γαλλικών κ.τ.λ. όταν ο καθηγητής δεν μπορεί να πάσει το σφυγμό της τάξης του, παραδίδοντας με τον ίδιο τρόπο που έκανε και πριν 5, 10, 15, 20 χρόνια; Πόσο παραγωγικά μπορεί να είναι τα συνεχή διαγωνίσματα και ποιο σκοπό εξυπηρετούν; Πόσο ελκυστικό μπορεί να είναι ένα μάθημα ιστορίας, φυσικής, αγγλικών κ.τ.λ. όταν το παιδί αδυνατεί να καταλάβει για ποιο λόγο το διδάσκεται; Πόσο χρήσιμο μπορεί να φανεί ένα μάθημα ξένης γλώσσας όταν αυτοσκοπός είναι οι εξετάσεις και η απόκτηση του πολυπόθητου "lower" και όχι το άνοιγμα σε μια νέα κουλτούρα και η δυνατότητα επικοινωνίας; Πόσο αποδοτικό μπορεί να είναι ένα παιδί όταν καλείται να λάβει μέρος στις περιβόλτες Πανελλήνιες εξετάσεις, την άνοιξη, στην "άνοιξη" της ζωής του;

Τελικά ποιος είναι αν-ισόρροπος, τα παιδιά, ή οι ενήλικες οι οποίοι τα περιστοικίζουμε και που συνειδητά (;) έχουμε επιλέξει να είμαστε γονείς τους ή δάσκαλοί τους;

Παρουσίαση βιβλίου

H

Μαρία Τζέν γεννήθηκε και μεγάλωσε στον Πειραιά. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Εργάστηκε ως καθηγήτρια στην ιδιωτική και δημόσια δευτεροβάθμια εκπαίδευση και επίσης ως διευθύντρια σε δημόσιο Γυμνάσιο.

Είναι παντρεμένη με τον Κώστα Χατζηδημητρίου και έχουν δύο κόρες, την Κοραλλένια και τη Νεφέλη.

Έζησε τρία χρόνια στο Λιδωρίκι Φωκίδας και από το 1980 ζει στα Μέγαρα Αττικής.

Μαρία Τζέν

Κυνηγώντας το όνειρο

εδόσεις
Nάστου

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Ο Πολιτιστικός Σύλλογος Μεγάρων “Ο Θέογνις” σας προσκαλεί στην παρουσίαση του βιβλίου της Μαρίας Τζέν

Κυνηγώντας το όνειρο

την Κυριακή 27 Μαΐου 2018 στις 19:30
στην αίθουσα του Συλλόγου (28^η Οκτωβρίου 78).

Θα μιλήσουν:

Ο Χρυσόστομος Σύρκος, πρώην Δήμαρχος Μεγαρέων
Η Φραγκίσκη Σταυράκη, φιλόλογος, ποιήτρια
Ο Μιχάλης Λεβέντης, φιλόλογος, ψυχολόγος

Την παρουσίαση θα πλαισιώσουν:

Ο Πέτρος Ξεκούκης, πιθοποιός,
Ο Σπύρος Παπανικόλας, καθηγητής μουσικής
Η Ευανθία Χριστοπούλου, σοπράνο